

Billie: Avgång 9:42 till nya livet

Sara Kadefors

Billie

AVGÅNG 9:42

TILL NYA LIVET

BONNIER
CARLSEN

Av Sara Kadefors har av Bonnier Carlsen tidigare utgivits:

Långlördag i city 2001
Sandor slash Ida 2001
Sigrid – ett svin (bilderbok) 2004
Nyckelbarnen 2010

BILLIE: AVGÅNG 9:42 TILL NYA LIVET

Copyright © Sara Kadefors 2016

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2016

Omslagsinspiratör Philip Edqvist i klass 5d på Guldkroksskolan i Hjo

Formgivaren som har färdigställt bokomslaget Lena Thunell,

Bonnier Carlsen Bokförlag

Tryckt av CPI books GmbH, Leck, Tyskland 2016

ISBN 978-91-638-8702-4

www.bonniercarlsen.se

www.bonniercarlsen.se

1.

DET ÄR SÅ MYCKET folk på perrongen att det är lätt att komma bort, som tur är. Jag sätter mig på väskan för att vara säker. Här nere är jag så gott som osynlig. Människorna tittar in i varandras ögon eller ut i tomma intet. Jag rullar fram och tillbaka, fram och tillbaka på väskhjulen. Jag lyfter på fötterna och åker ner för en liten sluttning i asfalten. För sent inser jag att tågplattformen är på väg att ta slut. Skit också, hinner jag tänka, snart kommer jag att ligga på spåren med ont och Cecilia kommer att dyka upp och säga *så går det*. Men precis innan det händer kör jag in i ett par ben. Krocken är så hård att både väskan och jag ramlar på marken.

”Förlåt”, säger jag.

Mannen borstar med sur min av byxorna. Det bubblar upp skratt i mig. Väskan är ju inte direkt

smutsig, inte jag heller, men han borstar så noga att man kan undra vad han tänker om mig. Kanske har han renlighetsmani, för att han fick skäll när han var liten för att han geggade, i så fall är det synd om honom på riktigt. Men det är större chans att det är mitt hår han stör sig på.

Jag kommer på fötter. Tåget rullar in. Folk ger varandra sista kramen. Jag blir lite sorgsen för jag förstår att de kommer att sakna varandra. Jag har sett hur människor längtar i tv-serierna. Jag vet att det kan göra så ont att det kommer tårar. Jag vet att man kan ligga vaken på natten. Kanske kommer jag också att känna så, i Bokarp. Men jag tror inte det.

En ung kille lyfter upp min resväska hur lätt som helst när jag ska gå på. Innan jag hunnit tacka honom har han försvunnit. Tåget får fart och jag försöker hitta min plats. Väskan är klumpig att dra i de smala gångarna och fler än en tittar irriterat. Till slut frågar jag konduktören var jag ska sitta och det visar sig att jag är i fel vagn. Efter en evighet hittar jag rätt.

Den första jag ser när jag kommer in i vagnen är Cecilia. Hon står med mobilen mot örat och pratar med skrikig röst. Hon upptäcker mig och spärrar upp ögonen. ”Billie! Där är du ju!”

Jag skjuter in väskan där den ska stå. Cecilia rusar fram och kramar mig hårt. Hennes hjärta bultar mot mitt öra.

”Lilla gumman, vilken tur . . . Jag trodde nog att du var på, men så kan du ju inte göra, du måste svara i mobilen i alla fall, tänk om jag stannat kvar på perongen, då hade du ju varit tvungen att åka själv hela vägen, det hade ju inte varit så bra . . .”

Med en suck sjunker jag ner på sätet. ”Det är bara onödigt att du är med.”

”Men så kan du väl inte säga?”

”Jag är inget barn precis.”

”När man är tolv är man ett barn.”

Hennes blick sitter fastklistrad på mitt ansikte. Jag är inte sur på henne, tycker bara att allting är så dumt. Det är enklare att resa ensam. När Cecilia är med måste jag ta hand om henne också, för att hon ska slippa känna sig meningslös.

”Du ska se att det blir bra”, säger hon och sätter sig till rätta. ”Det kommer att bli jättebra.”

”Det kan du inte veta.”

”Nej, det kan jag inte, men familjen tror jag att du kommer tycka om i alla fall. Petra, du vet, mamman, är helt fantastisk. Jag har pratat med henne flera gånger och hon verkar ha en sån förståelse för människor.” Hon nickar, liksom för sig själv. ”Så det kommer att bli bra.”

Det låter som om Cecilia försöker intala sig saker. Hon skulle aldrig fatta att jag tycker att det ska bli spännande och att jag inte är så rädd av mig. Det syns

i hennes ögon att det är *hon* som är rädd, rädd för att allting ska bli fel, att familjen inte alls är så trevlig som hon tror, eller att jag plötsligt kommer att sluta vara så glad och solig.

En liten flicka på kanske fem år sitter några rader längre fram med ansiktet täckt av tårar. Hon sträcker sig efter mamman på andra sidan gången. ”Jag vill sitta med diiii!” Mamman hyschar med illrött ansikte. Jag reser mig och går fram till dem.

”Vi har två platser bredvid varandra. Ni kan ta dem om ni vill.”

Mamman ser häpet på mig. ”Men ... inte ...?”

”Vi kan sitta utspridda. Det går jättebra.”

Cecilia tittar med tycka-synd-om-blick på flickan, har ingenting att sätta emot.

På min nya sittplats kan jag bli mig själv igen. Jag låtsas som om jag är ute och reser på egen hand, lutar mig bekvämt tillbaka i sätet. Mamma och jag messar till varandra. Jag skriver att allt är okej och hon skriver att hon tänker på mig. Sedan funderar jag på hur det ska bli när jag kommer fram, på den där mamman och den där pappan. Undrar om de kollar på samma tv-serier som jag.

Jag och gubben som sitter bredvid börjar prata. Han ska åka och hälsa på sin son som har fått sitt tredje barn. Jag hjälper honom att göra några inställningar i mobilen och installerar en app som talar om

vilken fågel det är som sjunger om man riktar mobilen mot den. Som tack vill han bjuda på fika i restaurangvagnen. Cecilia ser undrande efter oss. Säkert vill hon följa efter, men inser att det bara skulle väcka en massa uppmärksamhet.

I restaurangvagnen berättar jag för min nye vän om det som ska hända när jag kommer fram. Han betraktar mig allvarligt och säger att det faktiskt kan vara spännande att få inblick i en helt ny värld. Jag nickar ivrigt mot honom. Han har verkligen fattat – det *ska* bli spännande. Sedan pratar vi om hur man överlever att ens fru dör efter att man levt tillsammans i över fyrtio år.

2.

TÅGET STANNAR PÅ EN plats jag aldrig hade hört namnet på förrän jag såg det på biljetten. Det enda jag säkert vet är att den ligger cirka sju timmar ifrån där jag bor. Jag kliver av med min tunga väska före Cecilia.

”Hur går det, Billie?”

Det är egentligen inte något större fel på Cecilia, mer än att hon har fått lära sig på sin utbildning att hon behövs i mitt liv. Problemet är att de lär ut att alla så kallade barn är likadana. De tror att jag behöver samma sak som andra tolvåringar, som åker till landet med mamma och pappa på helgerna och som delar en påse chips med tre andra på fredagskvällarna.

Jag släpper ner väskan med en duns och ser mig omkring. Stationen består av ett äldre stationshus i rött tegel och tre tågspår. De andra som har gått av försvinner iväg mot parkeringen. Jag har ingen aning

om vad jag ska titta efter för slags människor. Vi har bara pratat på telefon en gång. Tåget kör vidare. Det blir så stilla på perrongen att jag nästan, *nästan*, blir rädd. En kråka sitter högst upp på lyktstolpen och stirrar på mig som om den undrade vad jag gör där.

”De kanske väntar på andra sidan”, säger Cecilia.

Jag ser att *hon* tänker att *jag* tänker att det är skönt att hon är med, trots allt. Men jag är mest glad för att de är sena. Kanske är de inte lika perfekta som jag trodde.

Vi går igenom det lilla stationshuset och ut på andra sidan. Det som verkar vara en mycket liten stad blir synligt. Husen är mestadels gula och har tre våningar. Jag kollar in en mamma med barnvagn en bit bort, en lite hopsjunkna man med en grön plastpåse och en äldre dam med handväska. Medan vi väntar börjar jag sjunga på ”I want you back” med The Jackson 5. Det gör jag alltid när jag måste vänta. Cecilia har fullt upp med att oroa sig. Hon tar fram mobilen. Innan hon har hunnit trycka in numret svänger en isblå bil in på parkeringen. Bilen tvärnitar framför oss. Ut flyger två personer.

”Förlåt ...”

Mamman ser intensivt på mig. Hon är lång och ljus och har fladdriga, vita kläder. Pappan, som har håret i en minimal hästsvans, mumlar något som påminner om ”ursäkta”.

”Hej Billie! Det är jag som är Petra.”

Det syns att hon blir osäker på om hon ska krama mig eller inte. Jag vill göra det lättare för henne och dyker in i hennes famn. Hennes kropp är smal och lite knotig, men hon luktar gott. I kramen hör jag ett ljud komma ur hennes strupe, och inser att jag kanske kramar för hårt. Jag släpper och kramar pappan också, fast lösare. Han säger att han heter Mange.

”Vi brukar aldrig komma för sent”, säger han.

”Nej”, säger Petra, ”men ibland händer saker i livet som man inte är beredd på.”

Hon är så allvarlig att det blir roligt.

”Det gör inget”, säger jag.

Petra ler vackert. ”Vi skulle åka förbi idrottshallen och hämta lite saker, men Magnus fastnade med en förälder, så ... ja ...”

Hon tittar snabbt på Mange. Han ser inte ut att ha hört.

Att Mange är idrottslärare köper jag, men Petra ser inte alls ut som en präst. Visserligen har jag inte träffat någon präst förut. Ingen jag känner har träffat en präst. Vad gör de på dagarna, när det inte är bröllop och skolavslutningar?

”Har du inget kors?”

Petra tittar på mig med vidöppna ögon, perplex.

”Kors?”

”Ja, jag trodde att präster hade kors runt halsen.

Eller en krage. Fast jag vet ju ingenting om gudgrejor.”

Petra sväljer och ler så där fint. ”Jag brukar inte gå omkring med kragen. Men jag har faktiskt ett litet kors.” Hon drar fingret längs med halsen och får upp en tunn kedja som har hamnat under tröjan. ”Här.”

Mange tar min väska. Jag låter honom göra det, eftersom det syns att det är viktigt för honom. Jag och Cecilia kliver in i baksätet. Det luktar fräscht och ingenstans ligger det godispapper. Jag blir rädd för att jag ska smutsa ner de ljusa sätena och knäpper händerna i knät för säkerhets skull.

När bilen kör ut från det som ändå påminner om en stad minns jag att det inte är där som familjen Persson bor. Det skulle vara ytterligare ett par mil till samhället där huset ligger.

”Hur länge har ni bott i Bokarp?” frågar jag.

”I elva år”, svarar Petra. ”Vi flyttade dit när Alvar var ett.”

”Vad är bra med att bo där?”

Petra vänder sig mot mig. Hennes ögon är verkligen onaturligt stora. ”Att det är lugnt och trevligt. Och att man känner alla.”

”Vad är bra med att känna alla?”

Hon sneglar på Mange, men han fortsätter bara köra.

”Ja . . . jag antar att det känns tryggt.”

”Vad är bra med att känna sig trygg?”

”Billie!”

Cecilia ger mig en sträng blick. Hon kanske tror att jag försöker vara kaxig, men så är det inte. Jag undrar på riktigt varför trygghet är bra. Om man fick välja mellan ”tryggt” och ”roligt” skulle jag välja ”roligt”. Men det hinner jag inte säga förrän Cecilia tar över samtalet. Hon börjar fråga om Alvar och systemen som heter Tea. Jag får veta att Alvar spelar pingis och älskar att pyssla i lillstugan och att Tea älskar att klä ut sig. Jag försöker att inte bli besviken.

”Det låter väl kul, Billie?” säger Cecilia.

”Javisst”, säger jag.

När vi kör in i Bokarp märker jag det inte. Allvarligt, jag tror att det är vägen som fortsätter.

”Här är det!” säger Petra plötsligt.

I samma sekund bromsar Mange in och motorn stängs av. Kan det verkligen stämma? Utanför fönstret står ett brunt hus, som man bara kan beskriva som ett ”brunt hus”. Det finns liksom inget annat att säga om det. Jag ser mig omkring. Överallt står andra nästan likadana hus, fast i andra färger. Jag kliver motvilligt ur bilen.

En tant kommer gående med en sådan där vagn som gamla rullar framför sig. Hon lyser upp när hon får syn på Petra.

”Tack för dina fina ord! Jag skulle kunna lyssna på dig i evigheters evighet.”

”Det hoppas jag att du slipper”, svarar Petra. ”Är det bra med Lennart?”

”Jodå, men det är fortfarande höften . . .”

”Jag kommer in till er nån dag. Med rabarbersaft.”

Tanten lyser upp. Petra vinkar hej då. Hon och Cecilia går mot dörren på var sin sida om mig, som om jag behövde hjälp fram.

Jag kan inte smälta att det är här jag ska bo. I det här tråkiga. Jag har så klart sett liknande områden förut, men inte i verkligheten. Den lilla staden där tåget stannade framstår som ett paradiset. Jag griper tag i Cecilias hand och ställer mig på tå för att nå upp till henne. ”Det här går inte”, viskar jag. ”Det går faktiskt inte.”

Inuti det bruna huset är allt målat i vitt. Det är så vitt att det känns som om ingen bor i huset, som om ingen har lekt här eller stött emot en vägg en endaste gång. Det hänger torkade blommor på väggen och en bild på ett landskap i tråkiga färger. På golvet står skorna i prydliga rader och det hänger bara fyra stycken jackor på krokarna.

”Här kan du hänga jackan”, säger Mange, som om jag inte fattade det.

Petra ropar på barnen och tittar upp mot trappan. Jag inser att hon är nervös för hur det ska bli. Kommer hennes barn att tycka om mig? Kommer jag att tycka om dem?

Steg hörs från övervåningen, i nästa sekund syns fötter i trappan. Nerskuttande kommer en flicka i rosa tajts och hög tofs. Bakom henne kommer en pojke med luggen hängande i ögonen. Hela hans kropp skriker att han vill bort. Inte undra på. Det jag upplevt hittills i huset är inte ett dugg mysigt. Dessutom är det kallt. Jag har inte precis lust att ta av mig skorna.

Mange presenterar oss och låter på rösten som om allting är roligare än det är. Tea lägger något i min hand.

”Välkommen.”

Jag tittar ner på den rosa cylindern. Det står ”Shiny lips” på den. En välkomstpresents? Det är ju snällt i så fall. Jag tackar ordentligt fast jag aldrig använt läppglans. Tea tindrar mot mig som en docka. Petra är lika överklig hon, med sina överdrivet stora ögon och sin genomskinliga hy. Hennes tunna blus hänger som på en galge. Hennes hår ligger i en perfekt form i det silvriga spännet i nacken.

De vill visa rummen på bottenvåningen först. Det är köket och vardagsrummet och ett rum till där mamman och pappan sover. Det iskalla golvet skickar kyla upp i mina ben. Petra tänds ljus fast det ännu inte har blivit mörkt. Det fortsätter att vara vitt. Ingenstans ligger det några saker. Jag undrar var de har lagt allt, om det kanske finns ett rum där de har tryckt in grejorna eller om de har burit ut dem till garaget.

”Har ni städat innan jag kom?”

Petra fingrar på sin halskedja. ”Nae ...”

”Lite kanske?” säger jag hoppfullt.

”Mamma städar alltid”, säger Tea.

Manges hand kommer farande och rufsar mig i håret, utan anledning.

På övervåningen ligger Alvars och Teas rum, tillsammans med ett rum som ska vara mitt. Väggarna är vita i det också. De har bäddat med blå- och vitrandigt överkast. På skrivbordet står en vas med gula blommor. Det är så kallt att jag bara vill ut.

”Här inne får du det mysigt”, säger Cecilia.

Jag nickar eftersom jag märker på Petra att hon är nervös. Jag tycker synd om henne. Hon ska inte behöva oroa sig för att jag inte ska gilla hennes hus. Nu öppnar hon dörren till garderoben och visar var jag kan hänga mina kläder. Några övergivna galgar dinglar ödsligt där inne. Det känns ledsamt att titta in. Och jag har aldrig hängt upp något på en galge i hela mitt liv.

Plötsligt får jag lust att krypa ner i en låda och gömma mig. Det är alldeles för stort i det här huset. Mitt rum är för stort. Jag fattar inte vad jag ska göra på så många kvadratmeter. Hemma har jag bara ett eget hörn, där min säng står. Jag har aldrig ägt ett skrivbord. Dessutom är det så konstig stämning hos familjen Persson. Det är som om alla i familjen är

med i ett tv-program. Jag längtar efter att kamerorna ska stängas av och att alla ska bli sig själva.

Alvar och Tea står kvar utanför rummet, som spökbarnen i skräckfilmer, allvarliga, tysta. Alvar har fortfarande inte tittat mig i ögonen. Det gör mig lite sur. Man borde väl kunna anstränga sig när det ska komma en ny till familjen? Man borde väl kunna säga åtminstone två ord?

”Vilken klass går du i?” frågar jag fast jag redan vet.

”Sexan. Vi ska gå i samma klass.”

”Kul.”

”Mm.” Men det ser inte ut som om han tycker det.

”Jättekul”, säger i alla fall Petra. ”Alvar och du kan ha sällskap till skolan.”

Cecilia nickar ivrigt. ”Det kan väl vara bra att känna nån när man börjar i en ny klass? Eller hur, Billie?”

Jag nickar. Men egentligen håller jag inte med. Det är bättre att komma själv och slippa tänka på någon annan. Kanske måste jag gå omkring med Alvar en hel dag.

Petra och Tea viskar med varandra. Det visar sig att Tea vill visa sitt rum. Hon skuttar i förväg med tofsen slängande och slår stolt upp dörren med skylten ”Stör ej” på. Väggarna är rosa och hela rummet är fyllt av rosa saker. På sängen ligger fluffiga rosa kuddar och längs fönstren hänger rosa gardiner med glitter i.

”Varför tycker du så mycket om rosa?” frågar jag.

Teas leende slocknar.

”Hon har alltid älskat rosa”, säger Petra och låter inte hundra procent positiv.

”Många tycker det är fint med rosa”, säger jag.

Teas blick sveper över min kropp och över mina kläder. Idag har jag svart på mig. Och min luvtröja är knallgul. Hon stirrar på mitt hår, på mina långa, hårda korvar. Det syns att hon skulle vilja ta på dem.

”Dreadlocks’ kallas det”, säger jag. ”Tovorna alltså.”

Tea tittar på sin mamma. Petra ler och nickar som för att säga att allting är okej.

”När man har krull är det superjobbigt att kamma sig”, fortsätter jag. ”Så jag slutade med det. Sen blev det så här.”

”Varför?” frågar Tea igen.

”Jag vet inte. Men de är roliga.” Jag skakar på huvudet så att de hårda korvarna skjuter ut som slänggungor runt huvudet på mig. Tea backar förskräckt för att inte få dem i ansiktet.

Jag får syn på några pokaler som står på en hylla.
”Vad har du vunnit?”

”Pingistävlingar”, säger Tea. ”Men det var när jag var åtta.”

”Hon var jätteduktig”, säger Mange från dörren.

”Det var jag inte alls”, säger Tea lågt. ”Jag kom bara delad trea.”

”Flera gånger.”

Petra svänger hastigt runt och tittar på Alvar. ”Vill inte du visa *ditt* rum?” Men innan hon hunnit ställa klart frågan är han borta.

Jag förstår honom. Det kan inte vara lätt att en jämgammal tjej klampar in och ska bo i ens hus. Jag hade aldrig stått ut om samma sak hänt mig. Mamma och jag är nästan de enda människor, förutom assistenterna, som har varit i vår lägenhet.

3.

”VARSÅGODA”, SÄGER MANGE. Jag drar ut en stol och sätter mig. I nästa sekund märker jag att något är fel. Hela familjen ser liksom generad ut. Tea och Alvar sneglar mot Mange, Petra ler stressat. Mange viftar med handen framför sig som för att tysta dem.

”Det är pappas plats”, säger Tea ändå.

Jag fattar ingenting.

”Du sitter på pappas plats”, fortsätter hon.

”Det gör ingenting”, säger Mange.

”Men *jag* får inte sitta där.” Tea skjuter fram underläppen som en trotsig treåring.

Kan det vara så att...? Jag försöker tänka mitt snabbaste. I den här familjen får man kanske inte sitta var man vill. I den här familjen har de sina bestämda platser vid matbordet.

”Var får jag sitta?” frågar jag.